

РЕШЕНИЕ

№ 35269

гр. София, 27.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 09.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **1593** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. Г. С., ЕГН: [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез Адв.Г. У.,съдебен адрес –гр. С., [улица], ет.1,ап.3, срещу Решение № 2153-21-6 от 10.01.2025г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна, жалбата му Разпореждане № [ЕГН]/89/ от 15.11. 2024г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя. Жалбоподателят оспорва Решение № 2153-21-6 от 10.01.2025г. на директора на ТП на НОИ С.-град като незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила.

Жалбоподателят твърди, че неправилно не е определен от втора категория труд / а е квалифициран като трета категория труд/ стажът му като: шофьор на автобус с над 40 места в „Агрокомплект“ ЕАД за периодите: от 01.09.1981 г. до 19.03.1984 г.; от 21.03.1984 г. до 27.02.1986 г.; от 27.02.1986 г. до 01.08.1990 г.; от 10.03.1993 г. до 03.04.1995 г.; от 08.01.1996г.-17.07.1996 г. - 00 г. 06 м. 09 дни; „шофьор“ в „Автотранспорт“ от 01.04.1991 г. до 01.03.1993 г. Позицията се на представено Удостоверение обр. УП-3 с изх.№ 91 -00-2142-К/ 01.08.2023 г., изд. от „Агрокомплект“ ЕАД, от което било видно, че е посочена длъжност „шофьор на автобус с над 40 места за международен превоз – С., И., С.“, като работодателят е направил предложение за определяне на стажа от втора категория труд по чл. 53а от ПКТП /отм./ и на служебна бележка от осигурителя. Счита, че независимо, че формално трудът, който е полагал не е изброен в т.53а от ПКТП /отм./, то естеството на изпълняваните трудови задължения се изразявало в постоянен във

времето и непрестанен превоз на служители на външнотърговското дружество /„А.“/, в което работил, от България до чужбина и обратно.Излага се теза, че в случая е приложима т. 67, ал. 1 от ПКТП /отм./, според която трудът на работниците и служителите, посочени в раздел I и II на правилника, се причислява към съответната категория, независимо в кой отрасъл на производството е положен, щом работата им е свързана със същата вредност и тежест на труда.

Въз основа на тези доводи с жалбата е направено искане за отмяна на оспореното пред АССГ Решение № 2153-21-6 от 10.01.2025г. на Директора на ТП на НОИ С.- град.

В с. з. жалбоподателят редовно и своевременно уведомен, не се явява и не се представлява.С молба от 06.10.2025г.чрез адв. У. моли да бъде уважена жалбата и съдът да отмени оспореното решение на директора на ТП на НОИ С.- град.

В с.з. ответникът- Директор на ТП на НОИ С.-град, редовно и своевременно уведомен, се представлява от гл. юрк.М., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По данните, съдържащи се в пенсионното досие, по Заявление № 2113-21-7611/16.10.2024 г. за отпускане на лична пенсия за ОСВ по чл. 696, ал. 2 от КСО, с Разпореждане №[ЕГН] /89/ от 15.11.2024 г. на длъжностно лице по ПО на жалб. С. е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, с оглед неизпълнени предпоставки на чл. 68, ал. 1 -2 и на чл. 696, ал. 2 от КСО.

Осигурителният етаж е зачетен по представените със Заявление № 2113-21-7611/16.10.2024 г. за отпускане на пенсията документи за периодите, както следва:

-01.10.1977г.- 29.10.1979 г. - 02 г. 00 м. 29 дни - наборна военна служба, но военна книжка № 060399 от 01.10.1997 г.;

-15.11.1979г. -01.02.1980 г. - 00 г. 02 м. 16 дни - на длъжност „шофьор до 15 т.“ при осигурител „Язовирни каскади” - по Трудова книжка № 3;

-29.02.1980г.-28.06.1981 г. - 01 г. 02 м. 11 дни - на длъжност „шофьор над 12 тона”, при осигурител ДСО „С.”. зачетен по условията на втора категория труд - по Удостоверение УП-3 №58 от 07.09.2021 г.;

- 01.09.1981-19.03.1984 г. - 02 г. 06 м. 18 дни - на длъжност „шофьор на автобус с над 40 места”, при осигурител „Агрокомплект” ЕАД - по Удостоверение УП-3 №91-00-2142-К от 01.08.2023г.;

-21.03.1984г.-27.02.1986 г. - 01 г. 11 м. 06 дни - на длъжност „шофьор на автобус с над 40 места”, при осигурител „Агрокомплект” ЕАД - по Удостоверение УП-3 №91-00-2142-К от 01.08.2023г.;

- 27.02.1986г.- 01.08.1990г.- 04г.,05 м, 04 дни - на длъжност „шофьор на автобус с над 40 места“, при осигурител „Агрокомплект” ЕАД - по Удостоверение УП-3 №91-00-2142-К от 01.08.2023г.;

-19.12.1990г.- 01.04.1991 г. - 00 г. 03 м. 12 дни - на длъжност „автомонтьор“, при осигурител „А.”, зачетен при условията на втора категория труд по Трудова книжка №3;

-01.04.1991 -01.03.1993 г. - 01 г. 11 м. 00 дни - на длъжност „шофьор”, при осигурител „Автотранспорт”, зачетен по Трудова книжка №3;

-10.03.1993г.-03.04.1995 г. - 02 г. 00 м. 23 дни - на длъжност „шофьор на автобус с над 40 места”, при осигурител А.” ЕАД - по Удостоверение УП-3 №91-00-2142-К от 01.08.2023г.;

-03.04.1995г.-01.10.1995 г. - 00 г. 05 м. 28 дни - при осигурител „Карат-С” - по Удостоверение УП-3 № 88 от 03.08.2021 г.;

-08.01.1996г.-17.07.1996 г. - 00 г. 06 м. 09 дни - на длъжност „шофьор на автобус с над 40 места”, при осигурител „Агрокомплект” ЕАД - „Агрокомплект” ЕАД - по Удостоверение УП-3 №91-00-2142-К от 01.08.2023г..

При преценката за право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на С. Г. С., към датата на заявлението - 16.10.2024 г. е зачетен осигурителен стаж:от втора категория труд - 01 години 05 месеца 23 дни; от трета категория труд - 16 години 02 месеца 13 дни

Съгласно чл. 104 от КСО общ осигурителен стаж превърнат към трета категория труд - 18 г., 00 м., 19 дни.

Навършената възраст на жалбоподателя към 16.10.2024 г./ дата на заявлението/ е 65 г., 05 м., 12 дни. Сборът от осигурителен стаж и възраст е 83/ 83-06-01/.

Подадената жалба срещу Разпореждане № [ЕГН]/89/ от 15.11. 2024г. на длъжностно лице по ПО е отхвърлена като неоснователна с Решение № 2153-21-6 от 10.01.2025г. на директора на ТП на НОИ С.-град, което е оспорено пред АССГ.

По делото са приложени документите от административната преписка и допълнително представените от страните, събрани са гласни доказателствени средства, допусната е СИЕ.

В депозираните заключения по СИЕ, експертът е посочил, че съгласно трудова книжка № 3 изд. ЦРБ на Язовири и каскади от 15.11.1979 г. жалбоподателят С. бил назначен на 01.09.1981г в ИСО „А.“ на длъжност шофьор до 19.03.1984 г. От 21.03.1984 г. е назначен на същата длъжност в същата организация на задгранична работа в С.. Преназначен бил на длъжност шофьор от 17.02.1986 г. От 01. 01.1989 г. бил преназначен на длъжност Шофьор на автобус до 01.08.1990г. На 19.12.1990 г. е назначен на длъжност Шофьор- автомонтьор в А. - ТСК С. Запад. С. С. работел в А. -ТСК С. Запад до 01.03.1993 г .с общ трудов стаж 02г., 02м., 12дни. От тях трудовия му стаж като шофьор- автомонтьор бил от 19.12.1990 г до 01.04.1991 г. Останалия трудов стаж на жалбоподателя в А. е само като шофьор. На 10.03.1993 г .С. С. бил назначен в А. ЕАД на длъжност „Шофьор“ в продължение на 02 г., 00 м., 23 дни, считано до 03.04.1995 г. В периода 01.04.1995 до 30.09.1995 г - жалбоподателят С. работил във фирма „Карат С“- като шофьор.Съгласно УП-3 изд. от осигурителя „Агрокомплект“ ЕАД /н/ на 10.08 2021 г. в т.5 С. работил в същата организация като шофьор на автобус от 08.01.1996 г. до 07.1996г. - общо 00г.,06м., 09 дни. Общият трудов стаж на С. С. в ИСО А. и А. ЕАД бил 11г. 06м. 00дни. По данни на осигурителя „А.“ жалбоподателят С. работил като шофьор на автобус с над 40 места за международен превоз в периоди 1981-1996 г. и е осигуряван за II категория труд. Съгласно действащия до 31.12.1999 г ПКТП в т.53“а“ подробно е описано условието за зачитане труда на работниците и служителите като втора категория труд. Съгласно тази точка шофьорите на ведомствения транспорт за превоз на хора не се ползват от подробно описаните случаи на полагане на втора категория труд. От приложените заповеди по делото за командироване на С. Г. С. е видно, че е бил шофьор на автомобил/рейс над 20 места/ за вътрешно-ведомствен превоз.

Експертът е посочил, че във връзка с поставената задача по т.2 вкл. за изследване условия и тежест на труда, посетил Регионален архивен център [населено място] , като в разгледаните ведомости се виждало, че са писани на ръка, липсвало ЕГН на лицата,често нямало длъжност,много често месецът не се вижда и чете на документа, а месецът е името на файла. Вещото лице е търсило графици за пътуване, разписания, заповеди, разпореждания. В удостоверение УП-3 с изх. №91-00-2142/10.08.2021 г, издадено от А. ЕАД на С. Г. С. водещите датите са 19.03.1984/ 27.02.1986/ 01.08.1990 /03.04.1995 г. / 17.07.1996 г. За предоставените периоди имало досиета на ръководители, на обекти, геолози, преводачи, проектанти, чертожници и други специалисти,но не била открита никаква информация на името С. Г. С..При изслушването му в с.з. ВЛ пояснява, че при посещението в архива на НОИ в [населено място], не

е открило доказателства за пътни курсове, разписания и графици.

В по-голямата част съдът кредитира заключенията на вещото лице по допуснатата експертиза, доколкото е обективно и кореспондира с писмените доказателства.

Изключи се от доказателствената съвкупност тази част от заключенията, касаеща направени правни изводи - че „шофьорите на ведомствения транспорт за превоз на хора не се ползват от подробно описаните случаи на полагане на втора категория труд“ по ПКТП. ВЛ е дало заключение в насока, че съгласно приложените заповеди по делото С. С. бил шофьор на автомобил/рейс над 20 места/ за вътрешно - ведомствен превоз, което го изключва от обхвата на т.53а от ПКТП /отм./. В разглежданата част се изключиха заключенията на ВЛ от ценената доказателствена съвкупност, само по причина, че визираните въпроси/ дали шофьорите от вътрешно - ведомствения превоз попадат в описаните в ПКТП хипотези за втора категория труда/ са с правен характер, респективно са от компетентността на Съда, а не от тази на Вещо лице.

На следващо място, ВЛ е посочило, че „по данни на осигурителя“ А. жалбоподателят С. работил като шофьор на автобус с над 40 места за международен превоз през период 1981-1996 г. и е осигуряван за II категория труд. В това отношение се налага уточнението, че при изслушването му в с.з. ВЛ поясни, че е ползвало данните от представената служебна бележка от 10. 10.2024г. и тях визира. Основателно в писмените бележки ответникът посочва, че от представения в съдебно заседание на 09.10.2025 г. приемателно- предавателен протокол № 10124/10.08.2023 г. се установява, че ведомостите за заплати и трудовоправни документи на „Агрокомплект“ ЕАД - в несъстоятелност са предадени в Осигурителен архив на НОИ на 10.08.2023 г., което води до извод, че посоченото в издадената на 10.12.2024 г. служебна бележка относно осигуряването на жалбоподателя не се базира на първичната документация на осигурителя. Посоченото от осигурителя в бележката от 10.12.2024 г. /л.13/ противоречи на приложимото законодателство през спорния период, тъй като до 01.03.1991 г. осигурителните вноски за всички категории труд са в еднакъв размер. Диференциран размер на осигурителните вноски за различните категории труд е въведен едва с ПМС № 43 от 18.03.1991 г. за определяне размера на вноските за социалното осигуряване, в сила от 01.03.1991г. Горното изключва жалбоподателят да е осигуряван за втора категория труд за период 1981 г. - 1991 г. Освен това, същественото е , че категорията труд не се определя от размера на внесени осигурителни вноски, а за да се категоризира даден труд от определена категория, следва да бъде безспорно доказано, че попада в обхвата на конкретна разпоредба от ПКТП /отм./

По делото е разпитан свидетелят Д. Х.. От значение е да се отбележи, че са недопустими свидетелските показания за установяване на категорията труд по смисъла на чл. 104, ал. 10 изр. 1 от КСО, същите са допустими относно условията на труд. От показанията на Х. не се установяват идентични условия на труд по смисъла на т. 67, ал. 1 от ПКТП, отм. /„същата вредност и тежест на труда“/, като свидетелят потвърждава, че „Агрокомплект“ ЕАД не е транспортна фирма за обществен превоз, не е превозвала пътници, а само свои работници- „ возехме само работници, а не пътници, не е извършван обществен транспорт и това не е дейност на фирмата, жалбоподателят е превозвал „ само работници“ и не е работил по утвърдени графици „отивахме, където сме изпратени“/ когато се налагало/.

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи.

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 117, ал. 3 от КСО задължава ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт да се произнася по жалбите по ал. 1, т. 2, б. „а“ с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Изчерпването на административния

ред за обжалване е абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на съдебното обжалване. Съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО на обжалване пред административния съд подлежи решението на ръководителя на териториалното поделение на НОИ по чл. 117, ал. 3 от КСО.

В случая законоустановения ред на оспорване е спазен. Предмет на съдебен контрол е Решение № 2153-21-6 от 10.01.2025г. на директора на ТП на НОИ С.-град, което е издадено от компетентния орган посочен в чл. 118, ал. 1 от КСО, в предписаната от закона форма и съдържа реквизитите посочени в чл. 59, ал. 2 от АПК, като административният орган е изложил точно установените факти и обстоятелства и е обосновал направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

При извършената служебна проверка съдът не констатира съществени нарушения на административнопроизводствени правила.

Според настоящия съдебен състав решението е издадено при правилно приложение на материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Спорният по делото въпрос е определянето на категорията труд на положения от жалбоподателя осигурителен стаж в „Агрокомплект“ ЕАД, придобит на длъжност „шофьор на автобус с над 40 места за международен превоз - С., И., С.“, и този в „Автотранспорт“ на длъжност „шофьор“. Неоснователно жалбоподателят претендира спорният стаж да бъде зачетен за втора категория труд по т. 53а от ПКТП /отм./ или по т. 67, ал. 1 от ПКТП /отм./.

Съгласно т. 53а от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране /ПКТП/ /отм./, за втора категория труд се счита трудът на водачи на тролейбуси и автобуси от транспортните фирми за общо ползване, обслужващи вътрешноградски и междуселищни пътнически линии по утвърдени разписания и графици; шофьори на товарни автомобили с товароподемност 12 и повече тона, както и шофьори от станциите за бърза и неотложна медицинска помощ в страната.

Съгласно т. 67 на ПКТП /отм./ трудът на работниците и служителите, посочени в раздел първи и втори на правилника, се причислява към съответната категория, независимо в кой отрасъл на производството е положен, щом работата е свързана със същата вредност и тежест на труда.

В ПКТП /отм./ са използвани два подхода. Първият, който нормативно установява, че определени длъжности, респ. дейности, са с такава вредност и тежест, че положеният на тях труд следва да бъде зачетен от по-висока категория, а вторият, който допуска като определящ признак същата вредност и тежест за възприетите от раздели първи и втори от подзаконовия нормативен административен акт професии и дейности да бъдат съотнесени към конкретно положения труд, който не е сред изрично изброените.

По делото е установено, че фирма „А.“ не е транспортна /осъществяваща обществен превоз по занятие и като постоянна същинска дейност/, а е външноотъгровска; не е обслужвала вътрешноградски и междуселищни пътнически линии, а е извършвала ведомствен транспорт за нуждите на предприятието. В случая не се доказва изискуема предпоставка по т. 53а на ПКТП, тъй като работодателят „А.“ не е бил транспортна фирма за общо ползване, обслужваща пътнически линии по утвърдени разписания и графици, а при необходимост са извозвани работници за изграждане на язовири и напоителни системи до различни държави /И., С./. От доказателствата по делото е видно, че жалбоподателят не е изпълнявал длъжността си „по утвърдени графици и разписания“.

Правилото на т. 67, ал. 1 от ПКТП/ отм./ също не е приложимо в случая, понеже то изрично сочи, че трудът на работниците, визирани в раздел първи и втори от правилника, се причислява към съответната категория, независимо от отрасъла на производството, при установена вредност и тежест, идентична – „същата“ с обхванат от съответните норми на ПКТП, отм. С цитираната разпоредба е

приравнен полагания труд в различните отрасли в производството, при идентичност на тежестта и вредността на труда, но не е изключено изискването той да е полаган при условията, посочени в съответните разпоредби, съдържащи се в раздел първи и втори от правилника. Правилото по т. 67, ал. 1 от ПКТП, отм. визира конкретни длъжности, изброени в раздел първи и/или втори на правилника, само ако в раздел първи или втори от ПКТП, отм., бе посочена същата длъжност, но в друг стопански /икономически/ отрасъл. Само тогава заеманата от лицето длъжност в непосочен от правилника отрасъл, би могла да се причисли към длъжност в отрасъл от правилника /независимо, че трудът по нея е положен в отрасъл, който не е посочен/, щом работата е свързана със същата вредност и тежест на труда, като тази от раздел първи и втори. В случая се касае за шофьор от ведомствен транспорт, каквато по естеството си е длъжността на жалбоподателя при работодателя „А.“, а такава не е посочена в раздел първи или втори от ПКТП /отм./ за друг стопански отрасъл.

В такъв смисъл е Решение № 6836 от 8.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3530/2018 г., VI о. - „...фирмата не е транспортна /осъществяваща обществен превоз по занятие и като постоянна същинска дейност/, а инструментален завод, не е обслужвала вътрешноградски и междуселищни пътнически линии, а е извършвала ведомствен транспорт за нуждите на предприятието. Осигурителният стаж като шофьор от ведомствен транспорт за превоз на хора през спорния период не може да бъде зачетен като такъв от втора категория при липсата на каквито и да било относими доказателства, че жалбоподателят е бил шофьор на автобус, попадащ в приложното поле на т. 53 а от отменения Правилник за категоризиране на труда при пенсиониране, като следва да се отбележи в тази връзка и, че стажът на шофьорите от ведомствения транспорт за превоз на хора не е обхванат и от други норми на правилника. От доказателствата по делото ... е видно, че .. не е изпълнявал длъжността си по утвърдени графици и разписания. Т. е. изяснен е безпротиворечиво основният спорен момент в производството, а именно - за коя категория следва да бъде признат труда, положен от жалбоподателя през спорния период, като е доказано по несъмнен начин, че следва да бъде категоризиран като такъв от трета категория, а не от втора... Разпоредбата на т. 67, ал. 1 от ПКТП, отм., също е неприложима в случая, понеже тя изрично сочи, че трудът на работниците, посочени в раздел първи и втори от правилника, се причислява към съответната категория, независимо от отрасъла на производството, при установена вредност и тежест, идентична с обхванат от съответните норми на ПКТП, отм. Нормотворецът е приравнил полагания труд в различните отрасли в производството, при идентичност на тежестта и вредността на труда, но не е изключил изискването той да е полаган при условията, посочени в съответните разпоредби, съдържащи се в раздел първи и втори от правилника. В процесния казус нещата не стоят така. Правилото на т. 67, ал. 1 от ПКТП, отм. визира конкретни длъжности, изброени в

раздел първи и/или втори на правилника, само ако в раздел първи или втори от ПКТП, отм., бе посочена същата длъжност, но в друг стопански /икономически/ отрасъл. Само тогава заеманата от лицето длъжност в непосочен от правилника отрасъл, би могла да се причисли към длъжност в отрасъл от правилника /независимо, че трудът по нея е положен в отрасъл, който не е посочен/, щом работата е свързана със същата вредност и тежест на труда, като тази от раздел първи и втори. Длъжността "шофьор от ведомствения транспорт" обаче не е посочена в раздел първи или втори от ПКТП /отм./; за друг стопански отрасъл..."

По отношение на длъжността „шофьор“ в „Автотранспорт“ /от 01.04.1991 г. до 01.03.1993 г./ не се установяват предпоставките по т. 53а на ПКТП или т. 67, ал. 1 от ПКТП, отм. изброени по-горе. Този стаж е зачетен в пенсионното производство по Трудова книжка № 3 правилно като трета категория. Относно него не са представени никакви доказателства от страна на жалбоподателя за претендираните изисквания по т. 53а от ГТКТП /отм./ или т. 67, ал. 1 от ПКТП, отм., а съгласно правилото на чл. 154 от ТПК във вр. с чл. 144 от АПК в тежест на страната е да докаже обстоятелствата, от които ще черпи благоприятни за себе си правни последици.

Правилно АО е приел, че не следва да бъде отпускана исканата пенсия, поради липса на предпоставките по чл. 69 б ал.2 от КСО.

Съгласно чл. 69 б, ал.2 от КСО - Лицата, които са работили 15 години при условията на втора категория труд, придобиват право на пенсия при следните условия: т.1 навършили са възраст до 31 декември 2015 г. 52 години и 8 месеца за жените и 57 години и 8 месеца за мъжете и имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете; т. 2. от 31 декември 2015 г. възрастта по т. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 60-годишна възраст.

В случая, жалбоподателят не отговаря на кумулативните изисквания по чл. 69 б, ал.2 от КСО да има 15 години осигурителен стаж при условията на втора категория труд и да има сбор от осигурителен стаж и възраст 100 / за мъжете/.

Освен това, дори претендираният осигурителен стаж в „А.“ / изчислен от СИЕ на 11 г. 06 м 00 дни/ да се установяваше да е положен при условията на втора категория труд / според доказателствата същият е от трета категория/, то дори и при това положение жалбоподателят пак не би отговарял на изискванията по чл. 69 б, ал.2 от КСО за наличие на 15 години осигурителен стаж при втора категория труд и сбор от осигурителен стаж и възраст - 100 спрямо датата на заявлението за отпускане на пенсия – 16.10.2024г.

По всички изложени по – горе съображения, не са налице предпоставките по чл. 69 б, ал.2 от КСО за отпускане на пенсия.

Не са налице и предпоставки за отпускане на пенсия по чл.68 ал.1 и 2 КСО, тъй като жалбоподателят, подал заявлението от 16.10.2024 г., няма необходимия стаж

от 39 г. 06 м.

По изложените съображения, оспореното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено в съответствие с изискванията за законосъобразност, поради което подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на делото, основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, платимо от жалбоподателя. Съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, съдът определя възнаграждението в минималния размер от 100 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на С. Г. С. ЕГН: [ЕГН] от [населено място], срещу Решение № 2153-21-6 от 10.01.2025г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/89/ от 15.11. 2024г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА на С. Г. С., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториално поделение на НОИ–С. град разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: